

hakkasime neid sõma, agga need ei aõnid töid
dust eggas rammo, sure nälgaga meie sõime
ommad singad jallast. Teised hakkasid
muid haukutama ja minnoona vaitlema, et
ma neid ollin eßitanud ja seüugese hirvsa
hadda sisse saatnud, ãhwardasid jo mind
ärratappa ja viddid siis mind sõma et nälg
oli! Ma pallusin wägga, ja ütlesin: men-
nad, õrge tehhem ennam pats, waid kah-
hetsegem ühtlosse ja palluqem Jummalat, ehk
ta veel hallastab, ja peästab meid. Aga
peätmist ei olnud, meie nõrhusime Peik, ja
wendamal pâval pârras! Ei meie Saareesse
ollime sanud surri Kõlkapois Mihkel, teisel
hommikul jâlle Talli poiss Jaan. Minna
püüdsin hauko tehha ma sisse ja neid mah-
ha pañna, agga ei jaksand ennam. Nüüd
mul olli abbastust füü. Teisel hommikul nâg-
gin, et tuul Saare pedali otse kohhe Ma po-
le olli. Ma arvasin: partem on ommeti
merresse uppuda, kui siin nâiga surra. Ma
töös

wôtsin kahhest Saunast need uksed õrta,
pannin teise teise peâle poikiti, ja kinnitasin
neid ni valjo kui sündis, lõksin siis isse peâ-
le ja läkkasin Saarest merresse ja andsin en-
nast nenda Jummalala holeks. Tükk maad
oli tuul mind jo Saarest õtra ajand Ma po-
le siis ma ei tea, kas minnestus mopeâle
tuli, woi mis minnoga sündis. Kui ma
jâlle hakkasin moissima, leidsin ma ennast
selle ausa Mehhe toas.

Raîna rahwas râkis siis müsse, et uen-
mad ollid läinud hommiko ommad wôrkud
merrest üllestwôtma, siis olli kaugelt midda-
gi nende vasto paistnud, nemmud ollid
siîna soudnud ja tedda meest nenda laua
pedal seidnud, omma vennesse aitnud ja ma-
le tonud.

Jummala melega ollid nemmud temma-
le übhe forrage wägga valje sua aînud
tem-